

Sagens forrige Behandling her i Thinget. Jeg vil henvisse til, at han, hvilket kan sees af Rigsdagstidenden Pag. 6417, ganske tydeligt og bestemt har udtalt, hvilke Regjeringens Anskuelse har været, og at han navnlig ganske bestemt og tydeligt har sagt, at hvad den tidligere Indenrigsminister havde udtalt var hans individuelle Anskuelse, men ikke den samlede Regjeringens. Jeg har fremdeles kun sagt, at Regjeringen for Dieblicket anseer det for tvivlsomt, om en Evangslov kunde retfærdiggjøres, og saalænge man ikke overbeviser Regjeringen om, at dens Mening i denne Henseende er urigtig, saalænge kan man ikke fordrø, at Regjeringen skal handle anderledes end efter sin egen Overbeviisning. Der er et Parti her i Salen, som vil en Evangslov, der er et andet Parti, som ikke vil en Evangslov; Regjeringen har ikke anden Vel at gaae end den, som den selv anseer for den rigtige. Saasnart vi forlode dette Standpunkt, gaae vi i Laaget, saa gaae vi efter Binden, den ene Dag hist, den anden Dag her (Hør!). Det gjør jeg ikke, jeg gaaer efter den Mening og den Overbeviisning, som jeg anseer for den rigtige, og det er det Æneste, der skal vejlede mig. Jeg vil gjerne indrømme, at jeg kan fælle (Hør!), og saasnart man overbeviser mig derom, skal Ingen være mere villig end jeg til at gaae ind paa den Mening, jeg maa erkende, for at være den rigtigere.

Jeg troer fremdeles, at jeg i mit Foredrag igaar har søgt saa meget som muligt at holde mig til Sagen, og alene til Sagen; jeg har idetmindste bestræbt mig for at undgaae endog enhver Hentydning eller Vittring, som muligt kunde udlægges som om jeg sigtede til noget Parti eller til nogen Person. Det har imidlertid været mig ubehageligt, at man ikke har agtet dette; jeg sigter herved nærmest til den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgfreds (Scherning). Han har ikke alene gjort Hentydninger til, hvad Gudseiernes Hensigter og Tanker mulig kunde være, men han har ogsaa gjort Hentydninger mod Regjeringen, han har ogsaa gjort Hentydninger mod mig selv, navnlig hvad Bestyrelsen af det classenske Fideicommiss angaaer. Jeg vil reent ud

siige ham, at det ikke er at stride med lige Baaben (Hør!); dersom hans Sag virkelig er god og retfærdig, saa maa han have bedre Baaben at forsvare den med, og dersom han virkelig har Noget at bebreide, enten Gudseierne for deres mulige Intentioner og Hensigter, saavel med Hensyn til den indre som til den ydre Politikk, eller Regjeringen, eller mig selv personlig, saa beder jeg ham at siige det reent ud, og ikke paa en forblommet Maade (Hør!); jeg vil da kunne vide, hvorledes jeg staaer med ham, og jeg behøver da ikke, som han selv igaar har udtrykt sig, at lege Blindebuk med ham; jeg frygter da ikke for at møde ham paa aaben Mark, med aabent Visir. Han har fremdeles tilladt sig, uagtet jeg udtryffeligt har erklæret, at det var Regjeringens, og ogsaa mit Ønske, at Fæstegodset skulde overgaae til Selveiendom, at siige, at den, som ikke vil en Evangslov, ikke alvorligt vil Fæstegodsets Dvergang til Selveiendom (Hør! Ja!). — Jeg siger nu først, at jeg ikke kjender den Frihed, som bestaaer deri, at man staaer bagved og siger: hvis du ikke vil som jeg, saa skal du — det er ingen Frihed. Naar den ærede Rigsdagsmand dernæst vil fordrø, som han nyligt har gjort, at vi ikke alene skulle afholde os fra at siige men endog fra at tænke, at han har nogen anden Hensigt med alle de Paastande, han nedlægger for Bondestanden, end den, at conservere og forsvare dens velerhvervede Rettigheder, saa har jeg den største Agtelse for hans reiskafne Character, jeg har den Overbeviisning, at hans Hensigter ere de bedste, men jeg maa tillige bemærke, at naar han vil fordrø, at vi skulle gaae saaledes tilværks mod ham, hvilket jeg kun kan finde retfærdigt og billigt, saa skal han ogsaa gjøre det mod os; han skal ikke, naar jeg udtryffeligt siger, hvad der er Regjeringens og hvad der er mit Ønske, siige, at vi ikke mene det. Regjeringen maa handle efter sin Overbeviisning, og jeg er vis paa, at Danmarks Folk ikke vil, at Regjeringen skal tage noget andet Hensyn end hvad der efter dens Overbeviisning er det Rigtige og det Almeennyttige. Jeg kan nu ikke for Dieblicket indrømme denne Sag den Bigtighed, at vi derfor skulde tilføje en Paragraph i Grundloven — det er nemlig ikke over-